

БИНКА ПЕЕВА
ТУК НЯМА ЯНКА

chitanka.info

Кухнята за половин час заприлича на ателието на леко луд художник.

С мъка се опитвах да удържам стихията, която боите за яйца събуждаха у единадесетгодишното ми хлапе. Въпреки усилията ми, по пода се очертаха отначало мънички купчинки, а после и неправилни разноцветни шарки от прахообразните бои, кухненският плот беше още по-мърляв, поради опитите да го почистваме — аз с гъбата, а Тони с ръкава на прекалено голямата си ватирана блуза, придобита от дрехите на кака му и поради това любима. Върху сивото трико боите стояха наистина живописно.

Яйцата вече съхнеха върху вестници, оставаше само да се лъснат с олио, да се подредят в панерчето и да се сложат на масата в хола. Обичам този миг, когато работата е свършена. Е, остава и чистенето...

Телефонът просвири със синтетични акорди от „Зима“ на Вивалди, приумица на Тони, за когото нищо обикновено не беше интересно, и аз се надвесих над дисплея да видя кой ни търси точно в този неподходящ момент. Беше непознат номер. По принцип не отговарях на непознати, но телефонът продължаваше да свири и аз се сетих, че съм виждала номера и преди, записан на екранчето като missed call, и го бях запомнила, защото първите три цифри указваха далечен квартал, в който със сигурност нямах познати. Неочаквано ми стана интересно — кой е, все пак? — и вдигнах слушалката.

След като казах „ало“, почувствах, че нещо ме напрегна, може би паузата до репликата на човека отсреща ми се стори малко по-дълга. Но в този миг той вече се обади:

— Янка?

Гласът беше мъжки, не много ясен, хриплив и някак разтегнат — като на болен или много възрастен човек, който трудно диша. Мимолетна жал ме жегна, но поне загадката се изясни. Отвърнах: имате грешка! — и затворих.

Тъкмо за да видя как Тони изсипва от бурканите останалите бои в тенджерата, където бяхме сварили яйцата, и с леко повдигнати ръкави си топи ръцете до лактите в гнусната мастилена течност. Не! — викнах, но много късно спрямо забележителната скорост, с която вършеше всички бели. Ръцете на детето почерняха перфектно, но на него му се виждаше недостатъчно и весело продължи да бърника из тенджерата, без да се впряга, че съм ядосана.

Телефонът изсвири отново и аз някак разбрах кой е. Не беше минала и минута от предишното обаждане. Сигурно недочува, помислих си, след като погледнах дисплея само за потвърждение, че не бъркам.

— Янка?

— Съжалявам, — казах високо и отчетливо, — но грешите номера! Тук няма Янка. Разбрахте ли ме?

Пак така, с известно забавяне, мъжът каза едно измъчено хрипливо „да“ и аз затворих.

Тони вече припряно изсипваше отвисоко тенджерата в мивката, оттам лискаха черни струйки по фаянсовите плочки, плота и пода. Лекооо! Всичко изцапа, детенце! Той обърна омърляната си ухилена муцунка към мен: моля те, мамо, не се ядосвай, много е забавно!...

Докато му подавах белината, за да си изтърка чернилката от ноктите, телефонът изсвири отново.

Не го очаквах трети път да звъни, но пак бях сигурна, че е той. Боже мой, дали наистина търси тази Янка? Колебаех дали да вдигна слушалката и ако я вдигна — какво да му кажа. В ума си видях самотен, болен, изоставен старец, който дори няма с кого да си поговори, може би и Янка е измислена, просто има нужда да чуе човешки глас... Или пък няма кой да му купи лекарства и хляб... Да го попитам ли дали има нужда от помощ? Уф, не можеш да се намесваш така в живота на хората, опитвах се бързо да съобразя, може да се обиди, щеше сам да си каже, ако търси помощ... Ами ако го е срам и жадува някой да го попита има ли нужда? Някой да прояви човещина. Какво правиш тогава? Зарязваш цялата какофония тук и тръгваш на другия край на града при някой си непознат? И после си вечно отговорна за него... Ами ако е мръсен номер... но знаех, че не е. Телефонът продължаваше да надвиква радиото. Внезапно разбрах, че не мога да не се обадя.

— Янка?

— Господине, много съжалявам! Сигурно не сте ме чули, но тук няма Янка! Грешите номера, разбирате ли ме? Тук няма Янка! — мразех се заради този любезен и отчетлив гласец, с който му говорех.

— Разбрах Ви, извинявайте! — изхриптя след пауза гласът.

Знаех, че той вече няма да се обади. Нещо в любимия ми от дете Велики четвъртък беше посивяло. Докато почиствах кухнята, се

опитам да си върна настроението — нали номерът му се пази в паметта на телефона, може да му звънна, на спокойствие да поговоря с него, ако той иска...

Но знаех, че няма да го направя.

После си закрих домашния пост. Прекалено много са два телефона. В Китай вече расте второ поколение, което не знае, че съществуват стационарни телефони.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.